

На череша необрана кацна Врана Неразбрана. Вrabчо я предупреди:
 – Вранке, чакат те беди! По дървета необрани слагат хората капани!
 Враната настръхна цяла:
 – Колко пъти тук съм яла! От капани нямам страх.
 Млък, че ме напушва смях!

Вrabчо замълча в листака. Спотаи се
 и зачака. С врана може ли да спори –
 тя самичка си бърбори:

– Мили какини черешки, с хубави червени
 грешки – сочни, вкусни, наедрели – пак за мене
 сте узрели!

После с човката си жълта почна цели да ги
 гълта. Но внезапно плъзна крак, нещо страшно
 каза „Щрак!“.

Тъй се улови в капана тази Врана Неразбрана.
 И сега виси без сили...

– Помогни ми, Вrabчо мили!

Сред гората на пътечка спряла черна Буболечка.
 – Тука дом ще си направя – къща хубава и здрава! – рекла.
 И ето, че след два-три дена къщата била стъкмена: стълбище,
 балконче с чупка, кръгъл покрив и черупка.
 Влязла вътре Буболечката, сложила дръвца на печката,
 бобена чорбица куснала, телевизора си пуснала.

Но отвънка забръмчал лек автомобил
 и спрял. Бръмбарът шофьор изскочил
 и към къщата посочил:

– Кой на пътя ми се пречка? Звяр ли
 или буболечка?

Буболечката от прага му размахала тояга:
 – Брей, че е нахален тоя! Назад! Пътеката
 е моя!

Бръмбарът от яд посърнал и на заден ход
 се върнал.

До разлистения плет свети нов велосипед.
 Ушко Непослушко гледа и завижда на съседа:
 – Колко важен е Борсука – с колело ще ми се фука! Няма да търпя
 ни час! Искам колело и аз!
 Мама Зайка казва строго:
 – Непослушен си ми много. Пак усещам, Ушко мил, че си нещо
 наумил!

– Наумил съм, то се знае. И на мен ми се
 играе!
 – Ох, от твоите игри ще си патиш, разбери!
 Ушко хитро се подсмива и в градинката
 се скрива. През марулята и лука скочи в двора
 на Борсука и през пътната врата с колелото
 излетя.

